C U R T E A D E A P E L N O R D

Dosarul nr. 1r-841/2025 Judecătoria Bălți, sediul Central
1-25006396-03-1r-10112025 Judecător: Alexandru Roșca

D E C I Z I E
În Numele Legii

05 mai 2026 mun. Bălți

Colegiul Penal al Curţii de Apel Nord

Având în componența sa:
Președinte de complet, judecător: Ion Talpa
Judecători: Cristina Prisacari și Ecaterina Arseni

a judecat, în ordine de recurs, recursul avocatului Dragoș Grosu în interesele inculpatului Andrei Ruclenoc declarat împotriva ***sentinţei Judecătoriei Bălți, sediul Central 17 octombrie 2025,*** în cauza penală privind condamnarea lui:

Ruclenoc Andrei *****, c/p *****, născut la *****, în *****, domiciliat în *****, *****, studii medii, celibatar, neangajat în câmpul muncii, anterior judecat,

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod penal

Cauza s-a examinat în conformitate cu prevederile art. 364[1] Cod de procedură penală şi s-a aflat în procedură de examinare:

În instanța de fond: 20.01.2025 - 17.10.2025;

În instanța de recurs: 10.11.2025 - 05.05.2026;

Procedura de citare legală executată.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținând cont de argumentele recursurilor, materialele cauzei, pentru expunere asupra recursului, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

Soluția și argumentele instanței de fond:

Prin sentinţa Judecătoriei Bălți, sediul Central 17 octombrie 2025, inculpatul Andrei Ruclenoc a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod penal şi în temeiul acestei Legi i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 1 (unu) ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis.

Termenul executării pedepsei cu închisoare s-a calculat din momentul pronunțării sentinței – 17.10.2025, luându-l imediat sub strajă, din sala de judecată.

S-a aplicat inculpatului Ruclenoc Andrei măsura preventivă arest preventiv pînă la intrarea sentinței în vigoare.

A fost soluționată chestiunea corpurilor delicte.

Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Andrei Ruclenoc la 12 decembrie 2024, în intervalul de timp cuprins între orele 07:10 min. – 07:40 min., urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admițând în mod conștient survenirea acestor urmări, în timp ce se deplasa cu troleibuzul nr. 4, în intervalul traseului de la stația „Centru", până la cartierul „Dacia", *****, pe ascuns a sustras din geanta cet. *****, un portmoneu la preț de 100 lei, în care se aflau: carduri de reducere „Terminal", „Metro", „Alfa Diagnostica" și „Clinica Sante", card bancar „MAIB" pe numele *****, card bancar „MAIB" pe numele *****, mijloace bănești în sumă totală de 1500 lei, astfel prin fapta dată cauzându-i părții vătămate *****, un prejudiciu material în sumă de 1600 lei

Astfel, Andrei Ruclenoc a comis infracțiunea prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod penal, pungășia, adică *acțiunea în scopul sustragerii bunurilor altei persoane din geantă prezentă la persoană.*

Solicitările recurentului:

Nefiind de acord cu sentința Judecătoriei Bălți, sediul Central 17 octombrie 2025, avocatul Dragoș Grosu în interesele inculpatului Andrei Ruclenoc a atacat-o cu recurs, solicitând admiterea recursului, casarea parțială a sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central 17 octombrie 2025 în latura pedepsei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să-i fie stabilită pedeapsă prin prisma art. 90 Cod penal.

În motivarea cererii de recurs, avocatul a menționat că soluția adoptată de prima instanță în latura pedepsei este prea aspră or, cel din urmă şi-a recunoscut vina integral, s-a căit sincer de cele comise, a reparat integral prejudiciul cauzat părții vătămate, *****, care a declarat în fața instanței că nu are pretenții de ordin material sau moral față de inculpat.

Aferent, a menționat recurentul că instanța de judecată nu a motivat suficient din care raționamente a respins alegațiile apărării cu privire la solicitarea stabilirii pedepsei lui Ruclenoc Andrei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității sau a aplicării art. 90 Cod penal invocat de procurorul Oleg Reaboi.

Instanța a ignorat concluzia logico-juridică, susținută inclusiv de acuzare, că nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa închisorii. Atitudinea inculpatului (recunoașterea vinovăției) și reparația daunei demonstrează că scopul pedepsei (corectare, reeducare și prevenire) poate fi atins eficient prin impunerea

unei perioade de probațiune sub controlul organului de probațiune, conform art. 90 Cod penal și nu prin privarea de libertate.

Deși există condamnări anterioare, aplicarea pedepsei privative de libertate, chiar și redusă, pentru o infracțiune ușoară, în condițiile recunoașterii vinovăției, încalcă principiul proporționalității, transformând executarea reală a pedepsei într-o măsură excepțională nejustificată.

Acte de procedură :

La 10 noiembrie 2026, prin încheierea Curții de Apel Nord, prin prisma art. 447 alin. (1) Cod de procedură penală, s-a comunicat participanților la proces că, recursul se judecă fără prezența părților la proces, totodată în vederea examinării cauzei sub toate aspectele procedurale, prin esența art. 447 alin. (2) Cod de procedură penală, s-a comunicat subiecților vizați în speță posibilitatea de a depune referință asupra recursului formulat împotriva sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central 17 octombrie 2025.

Astfel, la 04 februarie 2026 în adresa Colegiului Penal al Curții de Apel Nord a parvenit referința depusă de inculpatul Ruclenoc Andrei prin care a solicitat admiterea recursului formulat de către avocatul Dragoș Grosu ca fiind fondat cu casarea soluției primei instanțe în latura pedepsei în condițiile în care pedeapsa ce i-a fost numită de prima instanță este prea aspră.

Aprecierea instanței:

Verificând argumentele recursului în raport cu materialele cauzei şi prevederile legii, ținând cont aspectele de fapt și drept, Colegiul a ajuns la concluzia respingerii recursului formulat din următoarele considerente:

Colegiul penal notează că, în conformitate cu art. 437 alin. (1) pct. 1^4) Cod de procedură penală, *pot fi atacate cu recurs sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală*.

Potrivit art. 364^1 alin. (10) și (11) Cod de procedură penală, *sentința adoptată în condițiile prezentului articol poate fi atacată cu recurs, invocându-se doar erorile procesuale şi măsura de pedeapsă stabilită.*

Recursul se judecă de către instanța ierarhic superioară în conformitate cu prevederile art.447 şi 448.

Conform art. 448 Cod de procedură penală, *judecând recursul, instanța verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs*.

Potrivit art. 449 alin. (1) pct.1) lit. a) Cod de procedură penală, *judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.*

În fortificarea acestei soluții Colegiul reține că, prezenta cauză a fost judecată de către instanța de fond în temeiul art. 364^1 Cod de procedură penală, adică în

baza probelor administrate la faza urmăririi penale, acceptate de către inculpat în corespundere cu alin. (3) a normei vizate prin cererea depusă până la începerea cercetării judecătorești, potrivit căreia el a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu.

Respectiv, chestionându-l pe inculpat sub jurământ în ce privește recunoașterea bazei probante administrate pe caz și a faptelor reținute în rechizitoriu, instanța în corespundere cu art. 364[1] alin. (4) Cod de procedură penală prin încheiere protocolară i-a admis cererea pe motiv că din probele administrate rezultă că faptele sunt stabilite, iar în cauză sunt suficiente date cu privire la personalitatea sa, ce ar permite stabilirea corectă a pedepsei penale, după care a recurs la interogarea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului, efectuând cercetarea nemijlocită a bazei probante administrate pe caz, cu expunerea ei detaliată în conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată și în sentința adoptată.

Atât la faza urmăririi penale, cât și în instanța de fond inculpatul Andrei Ruclenoc a recunoscut fapta săvârșită, depunând sub jurământ declarații consecvente referitor la cele comise, acestea coroborând întru tot cu restul probelor administrate pe caz.

Colegiul penal constată că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și de drept, ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, încadrând just acțiunile inculpatului Andrei Ruclenoc în baza dispoziției art. 192 alin. (1) Cod penal.

Concluzia descrisă se confirmă prin probe pertinente și concludente care au fost cercetate de instanța de fond și care în ansamblul lor, din punctul de vedere al coroborării, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate.

Colegiul consideră că instanța de fond a adoptat o sentință legală şi întemeiată, apreciind fiecare probă din punctul de vedere al pertinenței, concludentei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punctul de vedere al coroborării lor, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

La fel Colegiul penal reține că, sentința corespunde prevederilor art. 384; 389; 364[1] Cod de procedură penală, conține probe de vinovăție acceptate de inculpat și sub acest aspect sentința nici nu se contestă.

De asemenea, sentința nu a fost contestată nici în partea calificării faptelor inculpatului și nici Colegiul penal nu a stabilit careva motive de a interveni în ea în ce privește aspectul încadrării acțiunilor inculpatului, apreciind-o ca fiind legală, adoptată cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.

Potrivit textului recursului înaintat rezultă că, apărătorul inculpatului Andrei Ruclenoc contestă sentința în partea individualizării pedepsei penale, solicitând în acest sens aplicarea în privința ultimului, prevederile art. 90 Cod penal.

Nici partea acuzării nu a atacat sentința în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, motiv pentru care instanța de recurs nu purcede la judecarea fondului cauzei, dar se va expune doar în partea stabilirii și individualizării pedepsei.

Astfel, reieșind din limitele recursului înaintat, Colegiul penal, verificând chestiunea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului a constatat că, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, respectiv, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul şi gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat şi de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit art. 61 alin. (1) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor.

Potrivit alin. (2) al aceleiași dispoziții legale, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cît şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Potrivit art. 75 alin. (1) Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Potrivit alin. (2) al aceleiași dispoziții legale, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Mai mult, urmează a fi reținut că din dispozițiile art. 75 alin.(1) Cod penal se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu, și anume: *pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală şi individualizată.*

Ca urmare, pedeapsa penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiunii atât de către condamnat, precum şi de alte persoane.

Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea Specială şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal.

Individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi pedepsei penale.

După această clarificare instanța accentuează că, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Limitele termenelor de pedeapsă prevăzute în partea specială sunt determinate de încadrarea juridică a faptei şi reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite.

Gravitatea acesteia constă în modul şi mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Cuantumul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii, deci este vorba de personalitatea infractorului.

Pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

La caz, Colegiul indică că, infracțiunea comisă de către inculpatul Andrei Ruclenoc – art. 192 alin. (1) Cod penal, prevede pedeapsă *amendă în mărime de la 650 la 850 unităţi convenţionale sau muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 180 la 240 de ore, sau închisoare de pînă la 2 ani.*

Aferent, Colegiul penal la menținerea pedepsei numite de prima instanța va lua în considerație prezența circumstanței agravante prevăzute de art. 77 Cod penal, și anume: săvîrșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară (f.d. 53-54).

Aferent, Colegiul penal la susținerea soluției de condamnare privativă de libertate va trece în revistă faptul că istoricul și dinamica infracțională a inculpatului Andrei Ruclenoc nu prezintă suficiente garanții de reeducare și corectare fără a fi necesară izolarea acestuia de societate în condițiile în care acesta anterior pentru a fost condamnat pentru infracțiuni similare, ceea ce denotă faptul că modul de executare a pedepsei penale sub formă neprivativă de libertate a fost unul eșuat.

Prin urmare, instanța de recurs ține a menționa că, în pofida diverselor condamnări anterioare, instanța de fond corect a concluzionat faptul că, Andrei Ruclenoc nu a tras concluzii de rigoare și din nou se află pe banca acuzaților pentru comiterea unei infracțiuni similare celor comise anterior, fapt pentru ce just a ajuns la concluzia că corectarea și reeducarea celui din urmă este rațională și posibilă doar cu izolarea sa de la societate.

Pe această undă, în opinia instanței de recurs, aplicarea în speță a unei pedepse prin prisma prevederilor art. 90 Cod penal nu își va dovedi utilitatea și nici nu va contribui la reeducarea celui din urmă și la împiedicarea acestuia de a comite noi infracțiuni.

Prin urmare, reieșind din scopul pedepsei penale - restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea sa cât şi a altor persoane - faptul că în privința acestuia va fi aplicată o pedeapsă mai blândă poate doar să-l încurajeze la comiterea pe viitor a altor infracțiuni similare.

În același timp, practica aplicării măsurilor de pedeapsă demonstrează că instanțele de judecată nu asigură exercitarea scopului pedepsei, având în vedere amploarea pe care a luat-o această categorie de infracțiuni.

În acest sens, Colegiul reține că, împrejurările invocate de recurent referitor la temeiurile pentru care se solicită aplicarea unei pedepse mai blânde pe fonul „*recunoaşterii vinovăţiei, căinţa manifestată”,* nu pot fi reținute ca circumstanțe imperioase, ieșite din comun, ce ar da posibilitate instanței de recurs de a considera rațional aplicabilitatea în speță a mecanismului prevăzut la art. 90 Cod penal.

Subsecvent, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni, de aceia, în opinia Colegiului penal pedeapsa stabilită inculpatului Andrei Ruclenoc pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod Penal, este adecvată celor săvârșite şi efectivă pentru reeducarea şi corijarea sa, inclusiv va contribui *a posteriori* la prevenirea săvârșirii de către el a unor abateri similare.

În aserțiunea dată, Colegiul penal va menține soluția instanței de fond în partea individualizării pedepsei, fiind apreciat că restabilirea echității sociale perturbate prin infracțiune, precum și corectarea inculpatului va putea fi realizată

doar prin stabilirea unei pedepse cu închisoare în *cuantumul fixat* de instanța de fond, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

Generalizând aspectele invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia privind respingerea recursului declarat împotriva sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central 17 octombrie 2025 ca fiind nefondat, menținând sentința atacată fără modificări.

În baza celor expuse și în conformitate cu prevederile art. 449 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Recursul avocatului Dragoș Grosu în interesele inculpatului Andrei Ruclenoc declarat împotriva ***sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central 17 octombrie 2025***, se respinge ca nefondat, sentinţă care se menţine fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președinte de complet,
Judecător: **Judecător:** **Judecător:**